

Alma Mathijzen

IK WIL GEEN
HOND ZIJN

2019
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt dankzij
een financiële bijdrage van Schrijversvereniging
'De Bezige Bij'.

Copyright © 2019 Alma Mathijssen
Omslagontwerp Moker Ontwerp
Foto auteur Merlijn Doomernik
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 7630 7
NUR 301

debezigebij.nl

I know I did a stupid thing. So stupid! Getting braces. I thought... I thought he would love me. Getting... braces! And for what? For something I don't even... I don't know where to put things, you know? I really do have love to give! I just don't know where to put it!

Quiz Kid Donnie Smith – *Magnolia*

Je kijkt anders, iets maakt me bang. Je draait de pasta met vlotte bewegingen om je vork en schuift de ragout met je mes erbij. Je hebt haast om alles binnen te krijgen, terwijl ik meestal jouw bord leeeget. Lange tijd heb ik me daarvoor geschaamd, moest ik niet minder eten? Na een tijd liet ik dat los, ik kreeg in zekere zin alles. De liefde en het eten.

‘Ik weet het niet,’ zeg je.

Je bord is leeg en je kijkt me aan. Al meer dan een jaar heb ik die woorden gehoord op elke vraag die ik je stelde. Waarom wil je nu niet praten? Waarom mag ik je niet aanraken? Waarom mag ik niet meer dicht tegen je aan kruipen? Ik weet precies wat je bedoelt maar durf het nog niet te horen. Nu ga ik niks terugzeggen, denk ik. Nu ga ik er heel lang over doen om mijn pasta op te eten. Ik heb me dat eerder voorgenomen, toen lukte het me nooit,

ik ben te gretig en te gulzig. Mijn keel vernauwt. Elk hapje is te groot, het deeg raakt mijn gehemelte. Is dit hoe het voelt om niet van eten te houden? Je zei ooit dat je liever een pil zou slikken in plaats van alle maaltijden op een dag te moeten eten. Ik denk dat ik liever dood zou willen als ik niet zou mogen eten.

‘Ik weet het echt niet meer,’ herhaal je.

Ik had gedacht dat je het nooit een tweede keer durfde te zeggen. Mag ik doen of ik het niet gehoord heb? Zodat we door kunnen leven? Zodat ik morgen mijn stuk voor de krant kan afmaken, terwijl jij de dekens nog wat hoger trekt om door te kunnen slapen. Ik weet het immers ook niet. Waarom we hier zijn, wat voor zin het heeft en of er een einde aan het heelal is. Al bedoelde je dat niet. Je bedoelde dat je echt niet weet hoe je ons beter moet maken, hoe wij gerepareerd moeten worden. Dat woord stoort me: echt. Dat je het écht niet meer weet. Alsof je het anders niet kan weten dan echt niet.

‘Ik ook niet,’ lieg ik.

Ik weet duizend manieren en ik heb ze jarenlang aan je voorgelegd.

Nog meer zomers in Italië, meer Aperol Spritz, de volgende dag nog meer paracetamol, minder kleren, meer vuur en dan heb ik het over echte vuren die we zelf maken in de nacht, zelfs als de

brandweer moet komen en wij ons verstoppen achter de rotsen. Nog meer eten dat jij niet op kunt en dat ik allemaal zal opeten zodat jij je niet hoeft te schamen voor de ober. Juist meer op de bank, in elkaar gevlochten, nog een keer *The Lobster* kijken, popcorn vinden tussen de kussens, die opeten en dan de hele avond peuteren tussen onze kiezen. Nog meer liedjes aan elkaar laten luisteren en ook dat ene waar ik me voor schaam. Ik zal meedrinken van de whisky die mijn keel rokerig en gebruikt achterlaat. Nog meer ‘fluij’ en andere namen voor mij die nergens op slaan maar uit jouw mond elke keer weer klinken als een liefdesverklaring. Meer vingers in mijn oor en op andere plekken. Nog meer spiegels en daarin kijken als je me vasthoudt of als je me neukt, liever dat, veel vaker dat.

Toch praten, met anderen die we niet kennen, nog nooit ontmoet hebben, die zichzelf een therapeut noemen en niet luisteren naar wat we zeggen maar naar wat we bedoelen. En daarna overdag naar de bioscoop als de zon het felste schijnt. Nog meer op elkaars telefoon om de verhalen van anderen te bekijken, jouw feed is sowieso leuker dan de mijne. Nog meer rijden in de regen en nergens heen gaan. Nog een keer boven op me komen liggen, doodstil, alleen om je gewicht te voelen en dan uiteindelijk toch dat ene.

Je rekent af. Ik moet huilen en jij kijkt. Ik durf

niet nog een keer op te kijken omdat ik het niet aankan om te zien dat jij nog steeds niet huilt. Terwijl we naar huis lopen bekruipt me een heel ander gevoel. Plotseling heb ik geen zin meer.

‘Is goed,’ zeg ik, ‘dan stoppen we.’

Als kind vermorzelde ik een rol koekjes tot kruimels omdat ik er geen mocht. Als ik geen koekjes mag dan mag niemand koekjes. Het verlangen om te vernielen stoot nu weer omhoog via mijn slokdarm en komt in nijldige taal naar buiten. Ik spreek de woorden langzaam uit, draai ze rond mijn tong, voordat ze duidelijk gearticuleerd naar buiten komen. Zes afgebakken broodjes met een toefje aan het einde. Dit is onontgonnen gebied.

‘Ik weet het ook niet meer,’ zeg ik zonder er iets van te menen.

‘Nee,’ zeg je maar je bedoelt ja.

Een vrouw bukt met een blauw zakje om haar vingers. Een ongeschoren poedel dartelt ongeduldig om haar heen. Zonder walging schraapt ze de uitwerpselen van de straattegel. Je kijkt vertederd naar het dier, je lijkt vergeten te zijn wat ik net tegen je heb gezegd.

We zitten naast elkaar op de bank zoals we dat nooit eerder hebben gedaan. Je huilt nu met schokken, elke traan schiet door je lichaam en komt hordend naar buiten. Heel even kan ik ervan genieten,

ik denk aan al die keren dat ik naakt voor je stond en je deed alsof je me niet zag. Nu ga ik doen of ik je niet zie huilen. Het lukt me twee seconden, dan laat ik me tegen je aan vallen.

‘Moet ik nu weg?’ vraag je.

Niet weggaan, alles behalve weggaan.

‘Zeg het maar.’

Weer moet ik het doen. Ik wil het niet. Ik wil dat je blijft, ik wil dat je nooit meer weggaat, ik wil dat je me vastpakt en me opdrinkt.

‘Misschien wel ja,’ zeg ik en vermoord daarmee alles.

Ik maak voor jou een keuze, ik spreek de woorden uit die jij had moeten zeggen omdat jij het te moeilijk vindt. Nu ben ik degene die schokkend in je armen hangt.

‘Fluif,’ zeg je voor de laatste keer.

Je kust me, het proeft zout van de tranen. Niet nu je jas aantrekken, niet nu je hand om de klink leggen, niet nu de ene voet voor de andere.

En dan is alles anders. Ik laat me op het tapijt vallen, waarvan ik niet wist dat het zo scherp in mijn handpalmen zou prikken.

Zie me. Dat is alles waar ik naar snakke, dat jij me zou zien. Ik trok een blauwsatijnen jurkje aan dat ik alleen 's avonds durf te dragen, overdag ben ik bang voor cellulitis en bobbelbuik. Ik zou me niet moeten schamen, weet ik, maar hoe minder je me zag hoe onzekerder ik werd. Langzaam de trap af, ik weet nog dat het hout onder mijn voeten plakte, misschien omdat ik zenuwachtig was, misschien omdat ik mijn huis vaker moest schoonmaken. Je keek weer *How It's Made*.

‘Kom kijken fluif.’

Halverwege de trap bleef ik staan, je keek niet op. Ik wilde niet naar de binnenkant van een fabriek kijken om te zien hoe hondenbrokken worden gemaakt. Duizenden brokjes rolden over een rooster zodat de slecht gevormde varianten ertussenuit vielen. *Next stop: a hot air dryer for 25 minutes, it heats the pieces to 149 degrees Celcius to draw out the moisture, then cools them at room temperature.* Kijk naar mij, dacht ik, kijk naar het blauw. Niet de hondenbrokken, alsjeblieft niet de hondenbrokken.

‘Nu spuiten ze er vet overheen om ze glanzend te maken!’

Je draaide je hoofd, zag me staan, ik wist dat je me registreerde, je zag het allemaal. Het glanzende blauw dat zich plooidde over mijn billen, ik deed nog mijn best om mijn heup te kantelen.

‘Kom nou.’

Ik wilde mijn teleurstelling niet laten zien, die had je al te vaak geproefd. Ik kroop naast je, trok een dekentje over me heen tegen de tocht en keek met je mee hoe de harde brokken werden gevormd.

Ik ben kotsmisselijk, mijn deken is klam. Het is nog aardedonker, nog lang geen tijd om op te staan. Ik draai me naar de kant waar jij altijd sliep. En dan lig je daar ineens. Ik weet dat ik droom. Je kan er niet liggen maar je ligt er. Je zegt niets, je ligt doodstil. Ik beweeg mijn hand naar je borst. Heel even, denk ik. Heel even aan de nachtmerrie voelen. Je borsthaar moet door mijn vingers glijden, alles gaat stroef, ik raak verstrikt. Mijn nagels blijven haken. Ik kan je ogen niet vinden. Twee zwarte gaten waar ik in word getrokken. Ik had kunnen weten dat ik je niet had moeten aanraken. Ieder kind kent het verhaal van Pandora. Nu is het te laat. Dit is de ruimte waarin ik me vanaf nu zal begeven.

Is er geen bureau waar ik naartoe kan? Een bureau voor mensen met een gebroken hart? En dan schreeuwen tegen de medewerker dat ze moet luis-teren. Ze is getraind op lastige klanten, want al haar klanten hebben liefdesverdriet.

‘Mevrouw, probeer kalm te blijven.’

Dan buig ik ver over de desk heen.

‘Kunt u heel goed naar mijn lippen kijken?’

‘Mevrouw.’

Ik wil haar aan haar krullen over de toonbank trekken. Ik laat het en probeer aan iets anders te denken. Mijn brein schiet altijd naar jou. Je zou me nu vastpakken, je zou me over mijn haren aaien totdat ik in slaap zou vallen.

‘Mevrouw, er zijn andere wachtenden.’

Achter me staat een rij waarvan ik het einde niet kan zien. Een man met een vers geschoren kin huilt, schudt zijn hoofd in een constant ritme en slaakt een angstaanjagende hik.

‘Kijk nog eenmaal, ik smeeek nooit, alleen nu, u heeft toch zo’n injectie?’

Als ik door de stad fiets vraag ik me bij elke vrouw af of zij het misschien is. Of je al op haar bent gekropen, in haar oren hebt gefluisterd dat niemand je eerder zo geil heeft gemaakt en haar mee hebt genomen om poffertjes te eten. Het meisje met de knotjes uit de jaren negentig en de witte Burberry-

jas. Misschien de vrouw die zo lekker ruikt. Of het meisje dat harder fietst dan ik. Of misschien allemaal. Nee, niet allemaal, een meisje dat vijf jaar jonger is dan jij, ze luistert veel beter dan ik en je vertelt haar soms heel vluchtig over mij. Dan zeg je dat ik ingewikkeld was. En dan zegt zij dat zo iets vast erg moeilijk voor je moet zijn geweest. Je knikt als ze weer boven op je gaat zitten. Op zulke momenten zou ik willen dat ik mijn brein op pauze kon zetten.